

ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522¹

ชาติชาย เกษมศรีศิริ²

จากการศึกษาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกฎหมายควบคุมอาคาร รวมถึงหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งในอดีตประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเข้ามาควบคุมการก่อสร้าง ประชาชนจึงมีอิสระในการก่อสร้างอาคารได้ตามความต้องการของตน ซึ่งวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างสมัยก่อนส่วนใหญ่เป็นไม้ ไม้ไผ่ และก่อสร้างอาคารโดยมีขนาดความสูงเท่าไรก็ได้ จะไม่มีความมั่นคงแข็งแรง หรืออาจไม่มีความปลอดภัยก็ได้ เพราะไม่มีกฎหมายควบคุม จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2522 ประเทศไทยมีความเจริญก้าวหน้าและขยายตัวมากขึ้น รัฐจะต้องเข้ามาควบคุม อันเนื่องมาจากความปลอดภัย การจัดระเบียบ การวางกฎเกณฑ์ การวางผังเมือง และสิ่งแวดล้อม เมื่อรัฐเข้ามาควบคุมแล้ว รัฐก็ต้องหามาตรการหรือกฎเกณฑ์มาตัดสินและกำหนดวิธีปฏิบัติในการปฏิบัติการตามที่รัฐกำหนด จึงก่อให้เกิดกฎหมายควบคุมอาคารขึ้นมา แม้จะมีกฎหมายควบคุมอาคารแล้วก็ตาม แต่ก็มีการฝ่าฝืนกฎหมายอยู่เป็นประจำ เช่น การก่อสร้างอาคารไม่ถูกแบบตามที่ขออนุญาต การใช้อาคารผิดประเภทตามที่กฎหมายกำหนด การหลีกเลี่ยงไม่ขออนุญาตก่อสร้างอาคาร ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร เป็นต้น

จากการศึกษาทำให้ทราบว่า มีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ให้อำนาจในการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่มากเกินไป ซึ่งยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ซึ่งกฎหมายควบคุมอาคารเป็นกฎหมายในลักษณะของกฎหมายปกครองเป็นการออกคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินของประชาชนและทำให้ผู้เสียหายจากคำสั่งดังกล่าวจึงต้องปฏิบัติตามกรอบที่กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับดังกล่าวโดยเคร่งครัด โดยเฉพาะเจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้ออกคำสั่งจะต้องเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง คือต้องได้รับแต่งตั้งโดยชอบด้วยกฎหมาย และต้องเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนั้น

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จุฑาพร วงศ์ทองสรรค์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ สันตาสว่าง และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนนิพล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ซึ่งการใช้ดุลพินิจโดยชอบไม่ใช้ดุลพินิจเกินขอบเขตที่กฎหมายบัญญัติไว้ โดยมีรายละเอียด 4 ประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

ประเด็นปัญหาประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 41 ซึ่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มิได้กำหนดเงื่อนไขในการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อป้องกันการประทุพบุตติที่มีขอบหรือการกระทำผิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐไว้นั้น เป็นการให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นอย่างกว้างขวางและไม่มีการควบคุมการใช้ดุลพินิจ อีกทั้ง กรณีที่จะมีการตรวจสอบถ่วงดุลการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่า มีการใช้อำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น จะกระทำได้อีกต่อเมื่อมีการอุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เท่านั้น ทำให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจใช้อำนาจดุลพินิจตามมาตรา 41 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ไปในทางที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายได้ และเป็นช่องทางที่ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเรียกรับประโยชน์จากการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างอาคารไม่ตรงตามแบบที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ จึงเห็นได้ว่าการใช้อำนาจดุลพินิจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการใช้ดุลพินิจตามมาตรา 41 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เป็นการใช้อำนาจดุลพินิจโดยอิสระและเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีความใกล้ชิดประชาชนและใช้อำนาจได้โดยตรงต่อประชาชน การให้อำนาจดุลพินิจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นมากจนเกินไปอาจก่อให้เกิดผลเสียในการใช้บังคับกฎหมายได้ การที่เจ้าของอาคารกระทำการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยไม่ขออนุญาตข้อมมีวัตถุประสงค์เพื่อลดค่าใช้จ่ายในการก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารที่จะต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมายอันมีรายละเอียดมากและมีค่าใช้จ่ายสูง จึงมักจะหลีกเลี่ยงไม่ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดหรือดำเนินการขออนุญาตก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยไม่ถูกต้องตามแบบ รายละเอียดที่ได้ยื่นขออนุญาตไว้ และเป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้บรรดาเจ้าของอาคารที่ไม่ขออนุญาตก่อสร้าง คัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารหรือไม่ดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพบการกระทำดังกล่าว เจ้าของอาคารก็ย่อมที่จะหาช่องทางที่ทำให้ตนพ้นจากความรับผิดชอบตามกฎหมายหรือหากจำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบก็จะต้องทำให้ตนรับผิดชอบน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

ปัญหาประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการบังคับของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 46 กรณีที่อาคารซึ่งได้ก่อสร้าง คัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายโดยได้รับอนุญาตตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 หรือเป็นอาคารที่ได้ก่อสร้างเคลื่อนย้ายขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับซึ่งถือว่าเป็นอาคารที่ได้ก่อสร้างอย่างถูกต้อง แต่อาคารดังกล่าวมีสภาพที่ชำรุดทรุดโทรมจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกายของผู้ที่อยู่อาศัย หรืออาจมีผลกระทบและความเดือดร้อนรำคาญต่ออาคารข้างเคียงได้ เพราะก่อนที่รัฐจะบัญญัติกฎหมายมาบังคับเกี่ยวกับอาคารนั้นประชาชนมีอิสระในการปลูกสร้างอาคารได้ตามความพอใจของผู้เป็นเจ้าของอาคาร จึงทำให้อาคารนั้นมีสภาพที่ไม่มั่นคงแข็งแรงไม่ได้มาตรฐาน ไม่ปลอดภัยแก่ผู้อยู่อาศัยหรือมีลักษณะที่ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่ได้บัญญัติขึ้นมาบังคับใช้ในภายหลัง จากสาเหตุดังกล่าวพระราชบัญญัติควบคุม

อาคาร พ.ศ. 2522 ได้กำหนดแนวทางในการแก้ไขอาคารดังกล่าวไว้ในมาตรา 46 ที่กำหนดให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการสั่งให้แก้ไขสภาพของอาคารหรือให้รื้อถอนอาคารได้แม้ว่าอาคารนั้นจะได้ก่อสร้างเปลี่ยนแปลงอย่างถูกต้องตามกฎหมายก็ตาม เมื่อกรณีเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในบทกฎหมายดังกล่าว อาคารที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งตามมาตรา 46 จึงได้แก่อาคาร ที่มีลักษณะเป็นอาคารที่ก่อสร้างเปลี่ยนแปลงก่อนใช้บังคับพระราชบัญญัติควบคุมอาคารซึ่งไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาต หรือเป็นอาคารที่ก่อสร้างเปลี่ยนแปลงโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่ลักษณะหรือสภาพของตัวอาคารนั้น ไม่นั่นคงแข็งแรง ไม่ปลอดภัยแก่ผู้อยู่อาศัยและชุมชน หรือไม่เหมาะสมแก่การใช้ ซึ่งไม่ถูกต้องตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจอาศัยอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นในข้อที่เกี่ยวกับการควบคุมอาคาร การผังเมือง การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัดและการจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย เพื่อจัดความเดือดร้อนหรือเหตุรำคาญ และใช้มาตรการทางปกครองสั่งให้แก้ไขหรือรื้อถอนอาคารนั้นได้

แต่เนื่องจากการออกคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในมาตรา 46 นี้เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีผลกระทบต่อผู้ที่เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารให้มีภาระหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามคำสั่งแม้ในกฎกระทรวงฉบับที่ 47 (พ.ศ. 2540) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 จะได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขรวมถึงลักษณะของอาคารที่ต้องมีการแก้ไขหรือต้องรื้อถอนนั้นเอาไว้แล้วด้วย คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่มีผลให้ผู้ที่เจ้าของอาคารมีภาระต่อตัวอาคารนั้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อเจ้าของอาคารในหลายด้าน เช่น ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ การที่จะต้องพักกิจการไว้ชั่วคราว เป็นต้น ดังนั้น ในส่วนของขั้นตอนการเตรียมการเพื่อออกคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับเจ้าของอาคาร คือคำสั่งนั้นต้องเป็นคำสั่งที่ผ่านการพิจารณาจากผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้าน คือก่อนจะออกคำสั่งตามมาตรา 46 ราชการส่วนท้องถิ่นจะต้องแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ซึ่งประกอบด้วยผู้มีความชำนาญในด้านวิศวกรรมศาสตร์ ด้านสุขภาพอนามัย หรือด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อทำการตรวจสอบสภาพหรือการใช้อาคารนั้นตามหลักวิชาชีพแล้วทำรายงาน โดยรวบรวมความเห็นที่สมควรใช้มาตรการตามมาตรา 46 เสนอเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อออกคำสั่งตามที่กำหนดไว้ตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงแต่กฎกระทรวงฉบับที่ 47 พ.ศ. 2540 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 นั้น ได้กำหนดเพียงการให้อำนาจหน้าที่แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการดำเนินการออกคำสั่งกับกำหนดรายละเอียดว่าอาคารประเภทใดจะต้องถูกดำเนินการตามนั้นโดยมิได้กำหนดชัดเจนว่าคำสั่งนั้นในขั้นพิจารณาเพื่อออกคำสั่งต้องประกอบไปด้วยบุคคลใด หน่วยงานใดบ้างที่มีส่วนร่วมในคำสั่งดังกล่าวนี้

ปัญหาประการที่สาม ปัญหาด้านการไม่มีคณะกรรมการควบคุมอาคารในระดับจังหวัดและอำเภอ ตามมาตรา 19 ซึ่งบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มาตรา 19 มีการกำหนดเพียงให้มีคณะกรรมการควบคุมอาคารระดับประเทศ แต่ในปัจจุบันเมืองที่อยู่ในความรับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเจริญเติบโต การทำธุรกิจด้านก่อสร้างมีความเจริญอย่างรวดเร็ว จำนวนประชากรอาศัยอยู่ในแหล่งชุมชนอย่างหนาแน่น ดังนั้นเพื่อรองรับจำนวนประชากรและเพื่อการประกอบ

ธุรกิจทำให้มีความจำเป็นที่ต้องก่อสร้างอาคารเพื่อการอยู่อาศัยและเพื่อการประกอบอาชีพขึ้นอย่างมากมาหลายส่วนอาคารที่ได้ทำการก่อสร้างขึ้นก่อนหน้าแล้วได้มีการดัดแปลงเพื่อใช้ประโยชน์จากตัวอาคารนั้นให้ได้มากที่สุด อันเป็นสาเหตุและที่มาของการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายควบคุมอาคาร ในส่วนอำนาจที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา แนะนำการปฏิบัติงานแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นการกำกับดูแล และตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานท้องถิ่นนั้น พบว่าคณะกรรมการควบคุมอาคารเป็นหน่วยงานที่สังกัดในราชการส่วนกลางแม้จะประกอบไปด้วยผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวกับการออกกฎเกณฑ์ หรือให้คำแนะนำแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ตาม แต่ปัญหาที่สำคัญคือ ในแต่ละท้องถิ่นมีลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นนั้น ๆ แตกต่างกันในแต่ละท้องถิ่น แต่การกำหนดหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารของคณะกรรมการควบคุมอาคารนั้นมีลักษณะเป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป จึงทำให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่สามารถนำกฎเกณฑ์หรือคำแนะนำนั้นมาบังคับใช้กับท้องถิ่นตนได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร และเป็นการลำบากที่คณะกรรมการควบคุมอาคารซึ่งเป็นหน่วยงานกลางจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับท้องถิ่นต่าง ๆ ได้อย่างครอบคลุม เพราะคณะกรรมการควบคุมอาคารนั้นเป็นหน่วยงานกลางที่โดยปกติรับเรื่องจากท้องถิ่นแต่ไม่ได้ลงไปปฏิบัติงานในท้องถิ่นโดยตรง การตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการออกคำสั่งที่เกี่ยวกับการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ก่อสร้างอาคารนั้น คณะกรรมการควบคุมอาคารจะเข้ามาตรวจสอบต่อเมื่อมีการร้องเรียนจากประชาชนผู้ที่ได้รับผลกระทบจากคำสั่งนั้นคือภายหลังจากที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งไปแล้วและมีการกระทำผิดต่อกฎหมายควบคุมอาคาร คือได้ก่อสร้างอาคารขึ้นแล้วนั่นเอง จึงควรกำหนดให้ชัดเจนในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ว่าควรมีการจัดตั้งคณะอนุกรรมการควบคุมอาคารในระดับจังหวัด และรองลงไปคือระดับอำเภอ เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยคณะกรรมการควบคุมอาคาร ในการทำหน้าที่และอาจจะมอบอำนาจบางประการให้คณะอนุกรรมการทำการแทนคณะกรรมการควบคุมอาคาร เช่น การร่วมกันออกแบบผังเมืองเฉพาะร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ โดยมีภาระหน้าที่เช่นเดียวกับคณะกรรมการควบคุมอาคาร ซึ่งจะเป็นการลดภาระของคณะกรรมการควบคุมอาคาร โดยที่คณะกรรมการดังกล่าวจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจและรู้สภาพปัญหาของท้องถิ่นนั้นเป็นอย่างดี อันจะทำให้การแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับอาคารในท้องถิ่นนั้นมีประสิทธิภาพสมตามเจตนารมณ์ของกฎหมายควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

จากการศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 41

ผู้ศึกษาเห็นควรให้ดำเนินการแก้ไขบทบัญญัติของมาตรา 41 เป็นดังนี้

“ถ้าการกระทำตามมาตรา 40 อาจจะแก้ไขให้ถูกต้องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยความเห็นของโยธาธิการจังหวัด มีอำนาจสั่งให้เจ้าของอาคารยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้งตามมาตรา 39 ทวิ หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ในกรณีที่มีเหตุอันสมควรเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปอีกก็ได้ และให้นำมาตรา 27

มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้าโยธาธิการจังหวัดวินิจฉัยแล้วเห็นว่าไม่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้ให้ดำเนินการตามมาตรา 42 ต่อไป”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการบังคับของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 46

ผู้ศึกษาเห็นควรให้ดำเนินการเพิ่มเติมรายละเอียดในกฎกระทรวงฉบับที่ 47 ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เป็น ดังนี้

“ก่อนเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะมีคำสั่งตามมาตรา 46 นั้นคำสั่งดังกล่าวต้องเป็นคำสั่งที่ผ่านการพิจารณาจากผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้านก่อนโดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้านในท้องถิ่นของตนหรือหน่วยงานภายนอก ได้แก่ ผู้มีความรู้ความชำนาญด้านวิศวกรรมด้านสุขภาพอนามัย ด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น เพื่อทำการตรวจสอบสภาพอาคาร หรือการใช้อาคารตามหลักวิชาเพื่อรวบรวมความเห็นแล้วทำรายงานให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อนำไปประกอบการออกคำสั่งตามมาตรา 46 ต่อไป”

3. ปัญหาด้านการไม่มีคณะกรรมการควบคุมอาคารในระดับจังหวัดและอำเภอ ตามมาตรา 19

ผู้ศึกษาเห็นควรให้ดำเนินการแก้ไขบทบัญญัติของมาตรา 19 เป็นดังนี้

“มาตรา 19 ให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมอาคารในระดับจังหวัด และระดับอำเภอ เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยคณะกรรมการควบคุมอาคาร (ระดับประเทศ) ในการทำหน้าที่ และอาจจะมอบอำนาจบางประการให้คณะกรรมการทำการแทนคณะกรรมการควบคุมอาคาร (ระดับประเทศ)

คณะกรรมการควบคุมอาคารอาจตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการควบคุมอาคารมอบหมายได้ และให้นำมาตรา 17 มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม”

เอกสารอ้างอิง

บุรินทร์ โชคเกิด. คำอธิบายพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2551.

บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมฝ่ายปกครอง. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน.

มานพ พงศทัต และนิจุญ ชีระนนท์. กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินและผังเมือง. กรุงเทพมหานคร: อักษรไทย, 2528.

มานิตย์ จุมปา. คำอธิบายกฎหมายปกครอง เล่ม 3 ว่าด้วยการกระทำทางปกครองและการควบคุมการกระทำทางปกครอง ตอนที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.